

Co je Vesmír - základní poznatky a domněnky

Každý z nás se někdy za jasné noci zahleděl na oblohu a byl okouzlen hvězdným nebem. Tisíce třpytivých bodů, uspořádaných do tvarů, které nazýváme souhvězdí se rozmnoží do nespočítatelného množství hvězdiček již v obyčejném triedru. Od nepaměti se lidé zamýšleli nad tím, co je vesmír, jak vznikl a jaké je naše místo v něm. Na všechny otázky postupně vznikalo mnoho odpovědí, v závislosti na pozorovacích možnostech a stupni dosavadních znalostí.

Nejprve lidé znali Slunce, Zemi a Měsíc, jako nejbližší a nejvýraznější tělesa na obloze. Všimli si, že Slunce a měsíc se objevují a mizí v pravidelných intervalech, což bylo podnětem pro vznik kalendáře, podle kterého lze předvídat všechny jevy v časových souvislostech. Pravěcí pozorovatelé byli svědky i neobvyklých jevů, jako jsou zatmění Slunce a zatměné Měsíce, způsobené vzájemným postavením těles na jedné přímce.

Nejstarší učenci se domnívali, že Země je plochá deska, jejich rozhled byl zřejmě omezen vzdáleností obzoru. Nad ní se rozprostírala nebeská klenba, na níž byly všechny hvězdy a další vesmírné objekty. Země byla považována za střed vesmíru. Jaké byly názory pravěkých obyvatel Země dnes můžeme již jen obtížně odvodit z jeskynních kreseb, případně ústně předávaných mýtů. Jistější a písemně podložené informace máme od starořeckých filosofů. Thales Milétský (624-546 př.n.l.) si představoval Zemi jako plochý kotouč, plovoucí na vlnách moře. I přes tento názor však údajně dokázal vypočítat zatmění slunce v roce 584 př.n.l. Byl vynikajícím matematikem a dodnes se učíme "větu Thaletovu". Thaletův žák Anaximandros (610 - 545 př.n.l.) již vyslovil teorii o vzniku vesmíru z pralátky, kterou nazval "apeiron", jejíž rotací vznikl prstenec, z něhož se vytvořily planety. Hérakleitos z Efesu (540-484 př.n.l.) zastával podobný názor, že vše vzniklo z pralátky, kterou byl věčně živý oheň. Pomocí ohně se vše mění: mokré v suché, studené v teplé, kapalně v plynné apod. Dosadíme-li si místo ohně slovo "energie", měl Herakleitos pravdu i dle současných poznatků. Opakem Hérakleitových názorů jsou u myšlenky Parmenida z Eleje (540-470 př.n.l.), který považoval vesmír za neměnný, jako kouli ze hmoty, která je udržována pohromadě zákonem "nutnosti".

Na myšlenky Eleatů navázal tvůrce atomistické teorie Demokritos z Abdér (460-370 př.n.l.), který dospěl ke své teorii jednoduchou úvahou: dělíme-li hmotu do nekonečna, výsledkem by bylo nic, protože ale z ničeho nelze hmotu opět složit, musí zde být nejmenší nedělitelná částice, kterou nazval atomem. Nekonečné množství atomů se pohybuje v nekonečné prázdnotě. Při shlukování a slučování atomů vzniká hmota a z ní všechny věci - celý svět. Protože prostor je nekonečný, musí být i nekonečný počet světů. Demokritos se tak stal prvním materialistickým filosofem a některé jeho myšlenky platí dodnes. Hlavní myšlenka materialismu je, že hmota je prvotní substancí.

Nové filosofické názory na svět přinesl Platón (428-348 př.n.l.), který přišel s myšlenkou, že prvotní je idea (myšlenka) a teprve druhotná je hmota. Známa je jeho představa, že sedíme jakoby v jeskyni, zády ke vchodu a na protější stěně pozorujeme obrazy dokonalých ideí, které existují mimo jeskyni. Platón zavedl pojem abstrakce, kdy hmotné věci existují jako obraz dokonalé prapůvodní myšlenky. Platón byl tedy zakladatelem idealismu, opakem materialismu. Hlavní myšlenkou idealismu je, že vědomí (duch) je před hmotou.

Platónovým kritikem byl Aristoteles (384 - 322 př.n.l.), kterého můžeme považovat za

zakladatele vědeckých metod zkoumání přírody, zakladatele botaniky, zoologie, mineralogie, anatomie i psychologie. Aristoteles objevil řadu zákonitostí a závislostí v přírodě, které chápal jako rozumné a logické uspořádání a z toho odvodil teorii prvotního Hybatele, kterého nazýváme obvykle Bohem. Aristoteles ještě považoval Zemi za střed vesmíru, kolem níž věčněkrouží nebeská tělesa, připevněná ke sférám z éteru. Aristotelův systém převzal a rozvinul Ptolemaios a od něj i katolická církev, která tyto myšlenky hájila až do 17. století, neboť církev byla od počátku nositelem a usměrňovatelem vzdělávání.

Nové "kacířské" názory na uspořádání světa se objevily až v 16. století, kdy polský kněz a astronom Mikuláš Koperník (1473 - 1543 n.l.) vytvořil heliocentrický model Sluneční soustavy, když umístil do středu Slunce, kolem něhož obíhají ostatní planety po kružnicích. Rovněž odhalil, že Země se otáčí kolem své osy. Nesmyslnost jeho teorie zdůvodňovali církevní představitelé tím, že kdyby se Země otáčela, musel by vzniknout vítr, který by všechno smetl.

Kopernikovy myšlenky veřejně podporovali německý astronom Johannes Kepler a italský mnich Giordano Bruno, který poznal, že Slunce není středem vesmíru, ale pouze naší Sluneční soustavy. Takovýchto soustav pak existuje nespočetné množství, neboť vesmír je nekonečný a nemá žádný střed. Bruno dále učil, že Bůh je totožný s hmotou, není jejím protikladem ani stvořitelem. Myšlenky Giordana Bruna se natolik nelíbily církevním představitelům, že byl jako kacíř stíhán inkvizicí a když od nich neustoupil, byl upálen.

Dalším italským fyzikem a astronomem byl Galileo Galilei (1564 - 1642), který za pomoci svého dalekohledu objevil krátery na Měsíci a skvrny na Slunci. V roce 1609 objevil první 4 měsíce planety Jupiter a tak dokázal, že ne vše obíhá kolem Země. Kopernikovu myšlenku o kruhových drahách planet upřesnil dále Kepler, který nahradil kružnice elipsami a dosáhl tak přesnější shody výpočtů drah planet s pozorovanými hodnotami. Zákony o pohybu planet objevil Kepler právě během svého pobytu v Čechách, kde na dvoře císaře Rudolfa II spolupracoval s dvorním astronomem Tychohem de Brahe.

Dokonalý matematický aparát, umožňující popis pohybu nebeských těles v prostoru a čase vytvořil až sir Isaac Newton (1642 - 1727), anglický fyzik, matematik, astronom a filosof. Známa je zejména pověst o odhalení gravitace, když pozoroval jablka padající se stromu. Právě spojení matematiky s ostatními přírodními vědami umožnilo vysvětlit pohyby měsíce, planet, komet, ale i vznik přílivu a odlivu. Nejznámější jsou Newtonovy mechanické zákony síly, setrvačnosti a akce a reakce. Newton si uvědomil složitost pohybů těles ve vesmíru, kde by při jeho nekonečnosti jsme mohli libovolný bod považovat za střed a proto navrhl zkoumat vždy menší omezené systémy, jako je Sluneční soustava, která může být prvkem jiného většího systému, kterým je naše galaxie.

Až do začátku 20. století považovali vědci vesmír za věčný, neměnný a konečný. Nekonečnost vesmíru popíral např. německý filosof Heinrich Olbers, který v roce 1823 napsal, že v případě nekonečného počtu hvězd bychom vlastně v každém směru měli vidět nějakou hvězdu a celá obloha by tedy měla stejnoměrně zářit. To, že v noci je tma zdůvodnil Olbers pohlcováním světla vzdálených hvězd mezihvězdným prachem. Logickým vysvětlením je také možnost, že většinu hvězd dosud nevidíme, protože k nám záření dosud nedorazilo nebo ke snížení intenzity světla došlo rozptylem na stále větší plochu. Snížení intenzity světla se vzdáleností si můžete sami ověřit pokusem, když v temné místnosti zapálíte svíčku. Ve vzdálenosti 20 cm od plamene můžete

klidně číst noviny, ve vzdálenosti 5 metrů od svíčky již nic nepřečtete.

Otázce nekonečnosti a věčnosti vesmíru se věnoval např. filosof Immanuel Kant (1724-1804), známý jako spoluautor Kant-Laplaceovy teorie o vzniku Sluneční soustavy vývojem z mlhoviny, která je obsažena v jeho díle "Obecný přírodopis a teorie nebes". Dalším známým dílem je "Kritika čistého rozumu" z roku 1781, považovaná obecně za těžko pochopitelné dílo. Otázku věčnosti a nekonečnosti vesmíru zařadil Kant mezi antinomie (protimluv), kdy z jedné myšlenky vyplývá zároveň její popření logickou úvahou. Takovéto otázky jsou např.: Co dělal Bůh, než stvořil vesmír, co bylo dříve: slepice nebo vejce apod.

Shrneme-li všechny dosavadní teorie o vzniku vesmíru a jsoucna vůbec, můžeme je rozdělit na teorie materialistické, zabývající se již existujícím vesmírem, který lze zkoumat dostupnými hmotnými přístroji a popisovat na základě pozorování a teorie filosofické, zabývající se počátkem a koncem vesmíru. Naším cílem bude najít teorii, která by vysvětlovala všechny jevy a pokud možno bez antinomií.

V současnosti nám poznatky o vesmíru, zejména o Sluneční soustavě přinášejí kosmické sondy, rozvoj radioastronomie, Hubbleův teleskop a další technické přístroje. V oblasti idealistické filosofie se objevuje také mnoho nových myšlenek, které nám sdělují sami mimozemšťané prostřednictvím svých zástupců na Zemi - kontaktérů, vizionářů a obětí únosů do UFO. Nakolik se jedná o duševní poruchu nebo skutečnost vnímanou rozšířeným vědomím nelze zpravidla jednoznačně rozhodnout. Obtížné je také rozhodnout, co je vědecké a co nevědecké, když definice vědeckého poznání není obecně platná pro poznatky získané jinak, než materialistickými metodami. Naše současné poznatky o vesmíru musíme tedy rozdělit na materialistický a idealistický model vesmíru.

A) Materialistický model vesmíru.

Základem materialistických metod zkoumání vesmíru je pozorování za pomoci nejrůznějších přístrojů. První astronomové pozorovali oblohu prostým okem, při určování polohy si pomáhali nejrůznějšími pomůckami, zpravidla pevnými body (megalitické stavby ?), kde se určitý objekt na obloze nacházel v pravidelných intervalech. Naučili se rozlišovat objekty pohyblivé (Slunce, Měsíc, planety, komety) a nepohyblivé (stálice - hvězdy). S vynálezem optického dalekohledu a jeho postupným zdokonalováním se zvyšoval počet pozorovatelných objektů a bylo objeveno mnoho detailů na nejbližších pozorovaných tělesech - Měsíci a Marsu. Astronomové začali třídit všechny vesmírné objekty do různých kategorií, podle jejich vzhledu a vlastností.

Nejprozkoumanější je Sluneční soustava s planetami a jejich měsíci. Většinu informací získávají astronomové ze záření, které hvězdy vysílají v oblasti viditelného i neviditelného spektra, radiových vln a dalších druhů záření. K tomu slouží zejména radioteleskopy, schopné přijímat záření z větších vzdáleností a s lepší rozlišovací schopností, než nám umožňují optické přístroje. Po dlouhou dobu mohli astronomové sledovat pouze hvězdy, tedy aktivní zdroje záření, teprve v posledních letech umožnil rozvoj techniky objevení planet u několika nejbližších hvězd. Na základě analogie lze však předpokládat, že téměř všechny hvězdy musí mít planetární systém.

Jedním ze základních vesmírných zákonů je, že každý prvek je součástí nějakého vyššího celku. Měsíce obíhají okolo planet, planety kolem sluncí, sluneční soustavy kolem středu galaxií, případně jsou součástí kulových hvězdokup, obsahujících 100.000 až 10 milionů hvězd, které jsou však rovněž prvkem galaxie. Naše galaxie se nazývá

Mléčná dráha a má průměr asi 100.000 světelných let. Galaxie však vytvářejí vyšší celky, skupiny galaxií, pohybujících se určitým směrem a rychlostí. Takovými shluky jsou např. Magellanova mračna, viditelná na jižní polokouli, obsahující miliardy hvězd. Takovýto obraz vesmíru byl potvrzen až na počátku 20. století americkým astronomem Edwinem Hubblem. Vzdálenosti mezi galaxiemi jsou řádově v milionech světelných let. Při zkoumání dopadajícího záření za pomoci spektrální analýzy objevili vědci tzv. rudý posuv spektrálních čar a to tím větší, čím byl objekt vzdálenější. Tento posuv může být na základě Dopplerova efektu způsoben vzdalováním objektů, a to rychlostí přímo uměrnou vzdálenosti objektu, ale může zde být i jiná příčina, např. průchod fotonů gravitačními poli. Vzhledem k tomu, že vzdálenosti ve vesmíru odhadujeme právě na velikosti rudého posuvu (pokud nemáme možnost jiného měření na základě změny poloh hvězd nebo svítivosti podobných hvězd), může být přesnost měření velmi výrazně ovlivněna velikostí tzv. Hubbleovy konstanty, udávající poměr mezi rychlostí objektu a jeho vzdáleností. Proto jsou údaje o vzdálenosti často upravovány, na základě dalších měření.

S objevením rozpínajícího se vesmíru souvisí teorie "velkého třesku" (big bang), podle níž vesmír vznikl asi před 15 miliardami let výbuchem prajádra (singularity) nepředstavitelné hmoty a teploty. Ve zlomcích vteřiny tak vznikly všechny elementární částice a z nich veškerá hmota a záření. Teoreticky byl odvozen postupný vznik všech prvků, základů neživé i živé přírody. Pomineme-li otázku: "Co bylo před velkým třeskem?", mohou být jeho důsledky různé v závislosti na množství počáteční hmoty, rychlosti rozpínání a gravitačních silách. V prvním případě postupně převládnu přitažlivé síly mezi galaxiemi nad počátečním odstředivým momentem a vesmír se začne smršťovat až do konečného bodu "velkého krachu". Ve druhém případě bude rychlost rozpínání tak velká, že přitažlivé síly nepřevládnu a hmota se rovnoměrně rozptýlí, ve třetím případě nestane po určité době rovnovážný stav, kdy dosáhne vesmír konečné velikosti, ale přitažlivé síly nebudou stačit na pozdější smršťování vesmíru.

V prvním a třetím případě je tedy vesmír konečný, v prvním případě časově omezený, ve třetím časově neomezený. Všechny modely však přinášejí mnoho otázek a paradoxů, zejména z jednoduchého pohledu Newtonových mechanických zákonů. Odpovíme-li na otázku "Co bylo před velkým třeskem?", že to byl velký krach předchozího vesmíru, dospějeme nutně k odpovědi, že vesmír nemá počátek ani konec, ale je věčně pulsující hmotou. Jeví-li se vesmír z libovolného místa pozorovatele jako rozpínající se, tzn. že vzdálenější objekty mají vyšší rychlost ve vztahu ke vzdálenosti od pozorovatele, je možné i vysvětlení, že se vesmír již smršťuje, neboť v tom případě by narůstala rychlost objektů směrem k centru "velkého krachu". Všechny tyto úvahy však narážejí na skutečnost, že vesmír se nejeví jako homogenní, ale v různých směrech je hmota různě rozložena, což je způsobeno vzájemnými silami mezi jednotlivými shluky galaxií různé hmotnosti. Center rozpínání a shlukování tedy může být mnoho. Podle další teorie Bondiho a Golda je možné, že v mezihvězdném prostoru vzniká hmota např. ze záření a jinde zase mizí - obvykle v "černých děrách". Takovýto model vesmíru vyhovuje i katolické církvi, která v roce 1951 uznala teorii velkého třesku jako souhlasnou s Biblií.

Zkoumáním (bohužel pouze teoretickým) procesů v prvých okamžicích po "velkém třesku" se již řadu let zabývá mnoho vědců, kteří se snaží vysvětlit všechny pozorovatelné jevy ve vesmíru. Podle standardního Fridmanova modelu "velkého třesku" by v okamžiku nula měla být hustota a teplota vesmíru nekonečně velká, asi 100 sekund po třesku by teplota poklesla asi na miliardu stupňů, při které se již elementární částice spojují do jader atomů. Tvorba prvků by měla skončit po několika hodinách od "velkého třesku" a od té doby již vesmír pouze expanduje. V některých místech se

vlivem gravitace začala hmota spojovat a tak vznikaly zárodky hvězd, planet a celých galaxií. Jak jednoduché! Byl však vývoj do dnešní podoby nějak a někým řízen nebo jsme výsledkem náhodných procesů? Vzhledem k tomu, že ve vesmíru existuje určitý řád a platí zde určité přírodní zákony (těmi Newtonovými počínaje), je myšlenka na chaotický vznik vesmíru velmi odvážná. Zkuste si nasypat do velké krabice kostky stavebnice, zatřeste s ní a vyklepte obsah na zem. Uděláte-li to třeba tisíckrát po sobě, nikdy z kostek dům (nebo cokoli jiného) nevznikne, vždycky je to jenom hromádka kostek. Zdá se tedy, že i vznik vesmíru musel být nějak řízen.

V tomto okamžiku se dostáváme k idealistickému modelu vesmíru.

B) Idealistický model vesmíru.

Jak jsme již konstatovali, zde je prvotní idea, myšlenka neboli informace. Tím se nutně dostáváme k představě Boha, jako stvořitele, hybatele a usměrňovatele vývoje vesmíru. Prvotní chaos po stvoření hmoty byl postupně organizován na základě tvůrčího plánu do zákonité stavby, podobně jako když ze stavebnice postavíme podle našich představ nebo podle návodu nějaký objekt. Lidstvo se odjakživa snaží tento návod, tyto zákony nalézt a na základě jejich znalosti odhalit tajemství vesmíru.

O vysvětlení vesmíru bylo přijato mnoho sdělení různými vizionáři, což byli obvykle prostí, vědecky nevzdělaní lidé, kteří pouze zaznamenávali myšlenky, které je napadaly. Jedním z nich byla i hraběnka Adelma Vay (1840 - 1925), která metodou "automatického psaní" zaznamenala sdělení svého "duchovního průvodce" Tomáše a dalších vyspělých duchovních bytostí. Sama pisatelka nerozuměla tomu co napsala, ale význam sdělení pochopili její přátelé. Její kniha Duch-síla-hmota vyšla poprvé v roce 1870 ve Vídni, u nás v roce 1996 ve vydavatelství Santal.

Naprosto stejné principy totiž můžeme uplatnit i na vznik a vývoj života, proto za jistých okolností můžeme považovat celý vesmír za živý objekt, což ostatně tvrdily i prastaré civilizace. Ve vesmíru jsou totiž uplatněny všechny základní principy, které jsou nutné pro existenci života:

- vesmír vznikl v určitém čase (bytosť se rodí)
- vesmír se rozpíná a stárne (bytosť roste a stárne)
- ve vesmíru jsou všechny jevy závislé na energii (u bytosti také)
- vesmír s časem po určité době neroste a pak degeneruje (bytosť také)
- vesmír je složen z organizačních složek různého druhu a velikosti (bytosti také)
- atd. (najděte si sami další analogie)

Opomineme-li silný religiozní nádech v knize Adelmy Vay, poplatný době a vzdělání pisatelky a zdůrazníme-li principy stavby vesmíru, dle sdělení duchovních bytostí, lze připustit, že zde uvedené teorie odpovídají i dnešním poznatkům z idealistického hlediska. Kniha odpovídá na všechny základní otázky bytí.

Prvopočátek: dle Bible, Janova evangelia: "Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh." V dnešní terminologii bychom řekli, že prvotní byla informace (=slovo), která byla úplná a všeobsahující a rovnala se Bohu. Protože kromě ní neexistovalo nic, lze předpokládat, že tato informace byla neměnná a vše v ní bylo obsaženo. Tedy i všechna hmota, energie, zákony a životní principy. Bible říká, že život

byl světlo, my bychom řekli, že život je energie+ informace. Podle Bible jsou lidé Boží děti, jako vše co od Boha povstalo, první lidé se nenarodili běžným způsobem (ze zárodečných buněk), ale byli stvořeni Bohem. Je to stejné jako u klasického problému: "Co bylo dříve - slepice nebo vejce?" Bez další informace to nelze řešit, pouze Pepíček přišel na to, že první musel být kohout. Život v jakékoli podobě musel být vytvořen na základě informace (DNA), příslušným spojením atomů a molekul látek, tvořících nositele života. Tato informace mohla pocházet jedině od Boha - prvotní "databáze". Adelma Vay říká, že Bůh je duch, síla a hmota, tato trojjediná podstata je jen různou formou informace. Prvotní informace (nazývaná často prasnětem) byl duch, kde rozhodující bylo uspořádání a hustota informačních elementů. Při určitém uspořádání vznikla energie = síla a jejím dalším zhušťováním hmota. Toto je obsaženo i v Einsteinově rovnici $E = mc^2$. Po vytvoření hmoty a energie již může duch (informace) hmotu přetvářet dle jistého plánu - tvůrčího záměru, na základě svobodného rozhodnutí. Toto je obecný princip každé tvorby čehokoliv. Vše vzniká spojením stavebních prvků na základě určité představy, bez ohledu na to, zda výsledek má nebo nemá nějaký smysl. Určení smyslu je vždy subjektivní z hlediska pozorovatele a tvůrce. Něco může mít smysl pouze pro tvůrce, něco pro celý vesmír. Z výsadního postavení prvotního tvůrce - Boha lze odvodit, že pro něj má smysl všechno. Za pomoci tvoření se Bůh (i každý jiný jedinec) seberealizuje.

Z výše uvedených principů lze odvodit, že neexistují žádné zázraky a nadpřirozené jevy, jsou pouze jevy, které materialistická věda nedokáže svým omezeným aparátem vysvětlit, zatímco možnosti Boží jsou neomezené. Náhoda neexistuje, vše je důsledkem přírodních (Božích) zákonů a svobodné vůle libovolného tvůrce. Z myšlenky povstane energie i hmota.

Jedním ze základních zákonů vesmíru je zákon duality. Vyplývá přímo ze zákona zachování hmoty a energie - vznikne-li jakýkoliv prvek (předmět, myšlenka, energie, vlastnost, emoce atd.), vzniká zároveň prvek opačný, avšak rušit se pochopitelně nemusí neboť každý může působit v jiném prostoru a čase. Kladný jev jednoho druhu může být vyrovnán záporným jevem jiného druhu. Tyto duality se vzájemně odpuzují, jevy stejného charakteru se přitahují (na rozdíl od elektrického náboje nebo magnetických pólů).

Druhým zákonem je zákon moudrosti - bytosti jsou nositeli inteligence, jejíž vrcholným projevem je uznání existence Boha.

Třetím zákonem je možnost svobodné vůle - každý se může rozhodnout jakkoli, na základě svých znalostí a zkušeností. Na základě těchto zákonů dochází k postupnému zvyšování organizovanosti všech jevů a věcí ve vesmíru. Po prvotním chaosu (prasnětle) vznikají základní stavební kameny hmoty, postupně se vyvíjí hmota organická a život. Vesmírné objekty se rozdělují na hvězdy a planety, vznikají soustavy, které jsou udržovány ve stabilním stavu neustálým pohybem. Rovnováha vzniká vyrovnáním sil přitažlivých (gravitace) a odpudivých (odstředivá síla). Stejný princip lze uplatnit ve všem: láska je přitažlivá, nenávisť je odpudivá. Základem vesmírných soustav se stala praslunce, kolem nichž kroužily zárodky planet. Za pomoci energie prasluncí docházelo ke zhušťování hmoty a u vhodných objektů ke tvorbě atmosféry a vody, bez nichž není organický život možný. Tento princip platí v jakémkoli měřítku - sluneční soustavy obíhají kolem centrálního slunce galaxie, skupiny galaxií obíhají kolem centrálního bodu vesmíru - počátku jeho stvoření.

Podle Adelmy Vay byly základními prvky života mikroskopicky malé světelné organismy - dnes bychom řekli korpuskule, dle korpuskulární povahy světla (chová se jako složené

z malých částíček). Dnes ovšem víme, že světlo je elektromagnetické záření, které jsme schopni vidět, na rozdíl od záření jiných vlnových délek, které nevidíme, ale můžeme je zachytit různými přístroji. Podle toho by základním prvkem byl jeden kmit vlny. Tento kmit je i základním prvkem informace.

Skládáním záření různé amplitudy a frekvence vznikají jiná, nová záření s odlišnými vlastnostmi, je-li tento proces řízen, mohou vzniknout záření požadovaných vlastností. Na mikroskopické úrovni tak vzniká nekonečné množství elementů - základních stavebních částic hmoty a života. Na základě uspořádání elementů vzniká hmota různé kvality. Hmota s nejvyšší organizovaností se stává základem pro vznik života. Podmínkou života je zřejmě schopnost uplatnit zákon svobodné vůle.

Budeme-li považovat za skutečnost, že každý živý tvor se skládá z hmotného těla a duše, která je oživující a řídící složkou (podobně jako hardware a software u počítačů), je logické, že s vyvíjející se hmotnou složkou se musí vyvíjet také složka duchovní. Tento vývoj je závislý na zkušenostech, získaných za pobytu duše ve hmotě. Duše se vyvíjí stejně jako organismy - od nerostů, rostlin, prvoků, ryb, plazů až po primáty a člověka - homo sapiens. Primitivní duše, zaměřená nejprve na udržení živočišného druhu, získává postupně vlastnosti nutné pro přechod do vyšší kategorie. To lze potvrdit i studiem života zvířat, primitivních domorodých kmenů, a různých typů civilizovanějších společností. Ve všech typech lidských společností se však vyskytují mytologické báje, hovořící o existenci božských bytostí - zde je zřejmě zachycena vzpomínka na spojení s duchovními bytostmi po dobu existence duše mimo hmotné tělo. Tito bohové ztělesňují určité vlastnosti a principy, jako archetypální bytosti - vzory.

Během života se člověk setkává neustále s kladnými a zápornými podněty, kdy na základě principu svobodné vůle koná vlastní rozhodnutí. Je třeba si uvědomit, že negativní jevy, jako je chudoba, nemoc (tělesné postižení), život ve špatné rodině apod. nejsou trestem, ale podnětem k pochopení jevů. Duše si toto prostředí vybrala předem, snažme se tedy o pochopení negací, tím je v budoucnosti eliminujeme. Existuje teorie, že Bůh se projevuje ve hmotě prostřednictvím stvořených bytostí. Cítí a vidí to comy. My jsme jeho smyslové orgány. Tak mu dopřejme potěšení z jeho existence!